

Arrest

nr. 266 174 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 augustus 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 11 augustus 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 29 november 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 12 mei 2014 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument en dient de volgende dag een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 juni 2014 neemt de adjunct-commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Zonder België te hebben verlaten dient verzoeker op 18 december 2014 een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 16 januari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. Zonder België te hebben verlaten dient verzoeker op 24 maart 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Nadat de commissaris-generaal op 12 januari 2018 een beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag) neemt, beslist hij op 28 juni 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 19 november 2018 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.5. Zonder België te hebben verlaten dient verzoeker op 8 maart 2021 een vijfde verzoek in om internationale bescherming. Op 27 april 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaanse staatsburger van Kalujatt origine, afkomstig uit Rabwah. U bent Ahmadi en trachtte uw vriend A. (...) te bekeren tot uw geloof. Hij keerde zich echter tegen u en vernielde op 22 maart 2010 uw winkel, samen met enkele leden van het extremistische Kathm-e-Nabuwat ('KeN'). U wendde zich tot de politie, die u echter weigerde te helpen. U vertrok naar uw tante in Lahore. Op 28 mei 2010 was u aanwezig toen een aanslag plaatsvond op een moskee in Lahore. U keerde daarop terug naar Rabwah en opende er een nieuwe winkel. Na 3 dagen werd u echter opnieuw belaagd door A. (...) en zijn kompanen van Kathm-e-Nabuwat. U raakte hierbij gewond en verbleef van 7 juni tot 14 juni 2010 in een ziekenhuis. Nadien keerde u naar huis terug. Op 27 juli 2010 kon u Pakistan verlaten met behulp van een smokkelaar. U kwam in België aan op 10 augustus 2010 en diende diezelfde dag een aanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze werd op 11 augustus 2011 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hier tegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, gezien u niet ter terechtzitting verscheen noch vertegenwoordigd was, werd dit beroep op 29 november 2011 verworpen.

U verliet België in augustus 2013 en reisde naar Duitsland, waar inmiddels uw broer R. (...) en een schoonzus waren aangekomen. U diende er op 26 augustus 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Overeenkomstig de Dublinprocedure werd u door Duitsland aan België overgedragen, waar u op 12 mei 2014 aankwam. U diende een dag later een nieuw verzoek in bij de Belgische instanties. In het kader van dit verzoek beroept u zich nog steeds op de motieven die u reeds bij uw eerste aanvraag uiteenzette. Tijdens uw verblijf in Duitsland vernam u via telefonisch contact met uw moeder dat A. (...) samen met politie en anderen naar uw huis was gekomen omdat ze hadden gehoord dat u zou zijn teruggekeerd naar Pakistan. Uw moeder en broer N. (...) werden beiden slecht bejegend en bedreigd. Enkele dagen later werd uw broer K. (...) door de politie meegenomen. Hij werd pas vrijgelaten nadat uw familie 50.000 roepies betaalde aan S. B. (...), een Ahmadi, die de vrijlating van uw broer regelde. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een identificatiekaart voor van de Ahmadi-gemeenschap in Duitsland. Op 2 juni 2014 verklaarde het CGVS dit tweede verzoek niet-ontvankelijk. U bent niet in beroep gegaan bij de “RvV”.

Op 18 december 2014 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U zou België niet verlaten hebben sinds uw tweede verzoek. U verwees u naar de problemen die u familieleden als Ahmadi zouden hebben gekend in Pakistan. Tevens verwees u naar de algemene situatie voor Ahmadi in Pakistan. U verwees naar discriminatie en vooroordelen. U verwees ook opnieuw naar de elementen uit uw eerste asielaanvraag. U vreesde gedood te worden door personen van ‘Kathm-E-Nabuwat’ omwille van uw religie. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een “FIR” (d.d.2007) betreffende uw drie broers met een vertaling in het Frans, een kopie van een rechtbankverslag aangaande uw drie broers (d.d. 2010), originele documenten van de Belgische

Ahmadiyya-gemeenschap (lidkaart, aanwezigheidsattest, donaties), een kopie van de Britse verblijfsvergunning van uw broer M. (...), een kopie van een krantenartikel betreffende een Ahmadi, twee originele enveloppen en een bundel van uw advocaat.

Op 16 januari 2015 verklaarde het CGVS echter ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U slaagde er immers niet in aannemelijk te maken dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging diende te vrezen of een reëel risico liep op ernstige schade bij terugkeer naar uw land van herkomst. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst diende u op 24 maart 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Uw broer, B. R. (...), zou recent met de dood worden bedreigd en bovendien zou 'KeN' recent opgeroepen hebben tot een boycot van zijn werkgever. U verwees verder opnieuw naar de onveilige situatie voor Ahmadi's in Pakistan. U zou ondertussen actief zijn binnen de Belgische Ahmadi-gemeenschap en vreesde bij een terugkeer omwille van uw geloof problemen te kennen. Ter staving van dit verzoek legde u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, twee originele krantenartikelen, een pamflet, een attest van uw gemeenschap en een enveloppe geadresseerd aan uw advocaat. Uw advocaat voegde daar nog gemotiveerd schrijven aan toe met daarbij de vertaling van de twee krantenartikelen, de vertaling van het pamflet, een visitekaartje op naam van uw broer, een factuur van zijn bedrijf, het Duitse asiële dossier van uw andere broer R. R. (...) met een kopie van zijn Duits paspoort. Tot slot legde uw advocaat nog een aantal artikels neer betreffende de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan. Op 15 januari 2018 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek ontvankelijk.

Op 29 juni 2018 nam het CGVS, na gehoor, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. U tekende beroep aan, maar de RvV volgde bovenstaande beslissing op 19/11/2018.

Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 08/03/2021 een vijfde verzoek in. Uw broer T. R. (...) diende in 2018 ook een asielaanvraag in Duitsland in. Ook verwijst u naar een aanslag op een Ahmadi-moskee in Pakistan. Op een school tegenover uw huis zou geschreven zijn dat Ahmadies opgehangen moesten worden. U neemt ook deel aan activiteiten binnen uw gemeenschap in België. U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw huidige verzoek: een brief van uw advocaat, een twitter-bericht, een rapport, persberichten, uw lidkaart van de gemeenschap, een ontvangstbewijs, bewijzen van uw activiteiten in de gemeenschap, documenten van kennissen met een statuut, uw familiekaart, de overlijdensakte, foto's en artikels over aanslagen en een kopie van uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS

is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschillende malen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Reeds tijdens uw eerste verzoek werd u er op gewezen dat hoewel aanvaard kan worden dat u een Ahmadi-moslim bent, uit uw beperkte kennis over uw religie bleek dat u weinig betrokken bent en uw religieuze leven op een eerder laag pitje staat. Bij uw huidige verzoek legt u een aantal documenten neer om aan te tonen dat u actief bent in uw gemeenschap. Vooreerst dient over deze elementen opgemerkt te worden dat u hier verschillende van reeds tijdens een voorgaande procedure neerlegde, waar deze reeds beoordeeld werden; Dit vormen dus geen nieuwe elementen die een ander licht op uw nood aan bescherming werpen. Ten tweede kan zoals reeds opgemerkt werd, aanvaard worden dat u een Ahmadi bent, wat verder ondersteund wordt door uw lidkaart en bv. uw ontvangstbewijs en foto's. Echter wijzen deze documenten op geen enkel moment op een doorgedreven religies bewustzijn en religieus leven, waardoor u extra in de kijker zou lopen. Dat u eenmalig een bijdrage van 35€ geeft aan uw gemeenschap kan moeilijk als een zwaarwichtige religieuze beleving beschouwd worden. Bovendien is deze (enige) bijdrage van wel heel recent, dit terwijl u al jaren in België verblijft. Dat u in 2018 op de parking werkte bij de jaarlijkse bijeenkomst ("jalsa salana") valt onder dezelfde categorie: praktische hulp aan uw gemeenschap die los staat van religieuze activiteiten. De foto's van u met de burgemeester van Dilbeek (waar een gebedshuis van uw gemeenschap ligt) werd net als uw foto met uw religieuze leider, werden reeds eerder neergelegd en weerlegd door de RvV. Dat u volgens de foto's de straten veegt op 1 januari 2019 ("waqar-e-amal"), is ook geen opvallende religieuze activiteit. Nergens blijkt aldus dat uw activiteiten voor uw gemeenschap van die aard zouden zijn dat u er bij terugkeer naar Pakistan problemen door zou kennen of door in de kijker zou lopen.

Voorts verwijst u naar het statuut dat uw familie in het buitenland zou hebben of de procedures die zij doorlopen en legt u documenten neer van kennissen of familieleden met een statuut. Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel op basis van haar eigen merites beoordeeld dient te worden. De vaststelling dat uw familieleden of kennissen in België of elders een statuut hebben verkregen, betekent niet automatisch dat u een statuut verkrijgt.

Voorts verwijst u naar een gezinssamenstelling die aanvaard kan worden, maar niets toevoegt aan uw dossier, een overlijdensakte van uw vader, waarbij reeds bij uw voorgaand verzoek werd opgewerpt dat hoewel zijn overlijden jammerlijk is, u niet kunt aantonen dat deze verbonden zou zijn aan uw vrees voor vervolging, een paspoort waarover de RvV zich reeds uitsprak tijdens uw voorgaande procedure (en dan vooral over het feit dat u dit document jarenlang, bewust achterwege heeft gehouden, wat uw oprechtheid enkel verder ondermijnt) en een identiteitskaart waaruit vooral blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten u blijkbaar niet onwillig behandelen. Deze identiteitskaart werd immers tijdens uw verblijf in België aan u uitgereikt (op 28/09/2020) door de Pakistaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat u geen vrees voor vervolging door hen dient te koesteren. Overigens dient hier bij nog verwezen te worden naar informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, waaruit blijkt dat gezien de heersende corruptie, elk soort document in Pakistan vervalst kan worden.

Tenslotte legt u nog algemene informatie voor (een rapport, foto's en artikels van aanslagen, een twitterbericht, ...). Dit toont echter niet uw persoonlijke vrees voor vervolging aan. Uit de toegevoegde informatie blijkt immers dat het CGVS rekening houdt met de algemene situatie van Ahmadies in Pakistan. De brief van uw advocaat voegt niets wezenlijks toe aan uw dossier.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker haalt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan en zet vervolgens uiteen waarom hij van mening is dat de elementen die hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek heeft aangebracht de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt.

Vooreerst laat verzoeker met betrekking tot zijn religieuze overtuiging het volgende gelden:

“1. In huidig dossier legde verzoeker duidelijk de nadruk op zijn religieuze overtuiging en legde hieromtrent volgende nieuwe stukken neer:

- o Een kopie van zijn paspoort*
- o Een kopie van zijn nationale identiteitskaart*
- o Lidmaatschapskaart van de Ahmadiyya Muslim Association*
- o Ontvangen van Ahmadiyya Muslim Association*
- o Bewijs van religieuze overtuiging in België*
- o Identiteitsdocumenten van de jongere broer en schoonzus van verzoeker, erkend als vluchteling in Duitsland omdat ze tot dezelfde religieuze minderheid behoren*
- o Identiteitsdocumenten van de neef erkend op grond van behorende tot dezelfde religieuze minderheid*
- o Verblijfsvergunningen voor andere personen die om dezelfde redenen worden erkend*
- o Gezinssamenstelling van verzoeker in Pakistan*
- o Overlijdensakte van de vader van verzoeker*

Deze documenten zijn van aard om het volgende aan te tonen:

- o De identiteit en gezinssamenstelling van verzoeker*
- o De dood van zijn vader*
- o De vlucht van andere gezinsleden om dezelfde redenen*
- o Lidmaatschap van de religieuze minderheid van Ahmadiyyas*
- o De uitdrukking van religieuze overtuiging in België, op een lineaire, coherente en consistente manier*
- o De erkenning van andere familieleden op grond van de vervolging van dezelfde religieuze overtuiging*

Verzoeker voegt hieraan toe dat zijn broer, R. B. (...), die nog in Pakistan verbleef, sinds vorige maand, verdwenen is. Hij had eveneens een zaak, zoals verzoeker.

Men legt de nadruk op het feit dat verzoeker geen familieleden meer heeft in Rabwa, met uitzondering van zijn eigen moeder, die echter op leeftijd is. Aangezien al zijn broers uit het land zijn gevlucht, ondervindt hij bijzonder veel moeilijkheden om nieuwe elementen vanuit Pakistan te laten overbrengen. Het is echter duidelijk dat verzoeker zich heeft ingespannen om alle aspecten van zijn asielaanvraag zo goed mogelijk aan te tonen, waardoor zijn samenwerkingsplicht en bewijslast ruimschoots voltrokken zijn.

2. Betreffende de identiteitsdocumenten dient te worden benadrukt dat de religie van verzoeker ook hierin bekend wordt gemaakt: het paspoort heeft dus niet alleen als doel om de identiteit aan te tonen maar is ook één van de oorzaken van de vervolging.

Zo leest men in de Country Information van Pakistan dat:

(...)

<https://irb.gc.ca/en/country-information/rir/Pages/index.aspx?doc=456309&pls=1>

2. Verwerende partij betwist het toebehoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet maar uit twijfels over de kennis en het religieuze leven van verzoeker in België.

Men merkt op dat dit een éénduidig subjectief argument inhoudt die niet als ernstig kan worden beschouwd.

Het toebehoren tot de Ahmadi-gemeenschap wordt op geen enkele moment betwist door verwerende partij. Zij meent ook dat de situatie van de Ahmadi-bevolking inderdaad precair is in Pakistan en ondergeschikt wordt aan hevige discriminatie en vernederende behandeling.

Echter, in haar argumentering lijkt zij het simpele toebehoren tot de Ahmadi-gemeenschap (zowel in het thuisland als in België) als onvoldoende te beschouwen om een vrees tot vervolging te kunnen invoeren. Volgens haar dient men daarnaast ook "extra in de kijker te lopen".

Ten eerste is ons inziens dit echter een extra voorwaarde toevoegen aan de wettekst en dus niet overeenkomt met de visie van de wetgever, die aan de basis ligt van het artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Bijgevolg en rekening houdend met

- het feit dat niet betwist wordt dat verzoeker Ahmadi is,

- de Ahmadi gemeenschap vervolgd wordt in Pakistan

- en dat verzoeker nog steeds een religieuze activiteit heeft in België,

valt de situatie van verzoeker in het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede is het argument van verzoeker uiterst subjectief. Het komt niet toe aan de verwerende partij om een oordeel te vellen over het niveau van religieuze belevenis in België van een asielzoeker.

Zoals verder zal worden uiteengezet is de religieuze overtuiging uiterst persoonlijk en is dit een intrinsiek persoonlijk gegeven waardoor elk oordeel hierover onmogelijk objectiveerbaar is.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij tot de algemene Ahmadi-groep behoort en op die manier met voldoende zekerheid, op basis van de algemene informatie die werd neergelegd maar ook zijn persoonlijke situatie, prooi zal worden aan persoonlijke vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het komt aan verwerende partij toe aan te tonen dat, ondanks de informatie die wordt neergelegd en het feit dat met zekerheid wordt aangetoond dat de Ahmadi-groep wordt gediscrimineerd en, meer nog, vervolgd, verzoeker een uitzondering hierop vormt en geen slachtoffer zou worden van het voorgaande.

3. Verzoeker meent verder dat deze nieuwe elementen inderdaad een toegevoegde waarde zijn aan de voorgaande elementen die werden neergelegd in het kader van de voorgaande aanvragen en zijn verklaringen verder staven.

Het is belangrijk dat de asielinstanties ALLE elementen die in het kader van de opeenvolgende asielaanvragen werden neergelegd samen nemen.

Het gaat niet op om louter te verwijzen naar de beslissing die in het kader van haar eerste asielaanvraag werd genomen, om alle nieuwe bewijsstukken af te doen al 'in het verlengde te zijn van eerdere verklaringen' en 'niets te wijzigen aan de eerdere bevindingen'.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij in de bestreden beslissing het 'nieuw' karakter van de aangebrachte elementen niet heeft onderzocht. Veel andere mogelijkheden heeft verzoekende partij niet om aan te tonen dat zij weldegelijk als Ahmadi vervolgd wordt, aangezien zij al jaren in België verblijft en geen contacten meer heeft in het thuisland.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij, zonder verzoekende partij te hebben gehoor te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen.

Verzoekende partij legt thans bewijsstukken neer die een ander licht op de zaak werpen. Minstens dient aangenomen te worden dat verzoekende partij thans een begin van bewijs aan brengt van haar vervolging.

Verwerende partij hecht klaarblijkelijk geen belang aan de verklaringen en documenten die verzoekende partij verzameld heeft om de Belgische asielinstanties te kunnen overtuigen.

Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerdere asielaanvragen van verzoekende partij negatief werden afgesloten. Dit is niet serieus. Verwerende partij heeft zelfs niet de moeite genomen om verzoekende partij opnieuw ten gronde te horen.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op die manier schendt de genomen beslissing ook de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er zijn immers wel degelijk ernstige elementen naar voren gebracht die de toekenning van de vluchtelingenstatus verantwoorden."

Vervolgens laat verzoeker het volgende gelden over zijn psychologische kwetsbaarheid:

“Verzoeker is al enige tijd in België en heeft verschillende asielaanvragen ingediend.

Hij leefde jarenlang in onzekerheid en belandde op een gegeven moment op straat.

Dit heeft een nadrukkelijk impact uitgeoefend op zijn psychologisch welzijn, waardoor enige vorm van kwetsbaarheid werd gevormd, die, door de precare situatie en de net vernieuwde opvang van verzoeker nog niet kon worden geattesteerd door documenten.

Het CGVS verliest uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronde worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden¹.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »² (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : De beoordeling van het subjectieve element impliceert noodzakelijkerwijs een beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker, aangezien de psychologische reacties van personen niet noodzakelijkerwijs identiek zijn in dezelfde omstandigheden).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak³.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen" (artikel 48/6, §5, c)).

Er dient te worden benadrukt dat in haar arrest van 24.04.2018, is het HvJEU van mening dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zich verzet tegen het feit dat een lidstaat een onderdaan uit een niet-EU-land zou verwijderen als de psychische stoornissen waaraan hij lijdt hierdoor aanzienlijk en onherroepelijk verergerd zouden worden⁴."

Verzoeker vervolgt de uiteenzetting van zijn enig middel door aan te geven dat hij in hoofddorde de erkenning van de vluchtelingenstatus vraagt overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geeft hierover volgende toelichting:

“Artikel 48/3 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet bespreekt de verschillende gronden van vervolging die tot een vluchtelingstatuut kunnen leiden.

« Volgens het Vluchtelingenverdrag zijn de constitutieve elementen van de definitie van vluchteling de volgende:

1. de gegronde vrees;

2. de vervolging;

3. de vijf gronden: ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep en politieke overtuiging;

4. je buiten het land bevinden waarvan je de nationaliteit bezit;

5. door de gegronde vrees, geen bescherming van het land kunnen inroepen waarvan je de nationaliteit bezit. »

https://www.vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/60_jaar_Vluchtelingenverdrag.pdf

Overwegende dat volgens artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van Genève eenieder die gegronde vrees voor vervolging heeft, onder meer op grond van zijn religieuze overtuiging, als vluchteling kan worden erkend;

Dat deze religieuze overtuiging kan worden opgevat als het hebben of niet hebben van religieuze overtuigingen, deelname aan erediensten, religieuze handelingen of uitingen van religieuze opvattingen, evenals vormen van gedrag gebaseerd op religieuze overtuigingen of door hen opgelegd (ADDE).

Het is echter niet mogelijk om een exacte en begrensde definitie te geven van religie:

Dans le contexte de la protection internationale des droits humains, la religion constitue un domaine protégé, qui recouvre les croyances imprégnant de façon déterminante la perception de soi et la vision du monde de personnes ou de groupes donnés. L'objet de la croyance en soi n'est pas déterminant: ce qui importe, c'est que ces croyances soient si essentielles qu'elles en deviennent indissociables des personnes ou des groupes concernés. La religion échappe à toute appréciation rationnelle: il apparaît impossible de décrire, de façon objective et neutre, la signification qu'une religion revêt pour ses fidèles.

Dans le domaine de la protection internationale des droits humains, on renonce de ce fait à arrêter une définition précise de ce concept. On s'assure ainsi que toute croyance jugée essentielle par une personne puisse être protégée. Dans cette optique, la religion correspond donc à sa signification qu'elle revêt pour ses fidèles ou pour une communauté de croyance donnée.

https://www.unhcr.org/dach/wp-content/uploads/sites/27/2018/11/CH_UNHCR-Religion-Report-FRA-screen.pdf

Het recht tot religie is een fundamenteel recht:

La Déclaration universelle des droits de l'homme de 1948 est le premier instrument international de protection des droits humains de l'après-guerre prévoyant un droit à la liberté de religion (art. 18). Avec l'adoption du Pacte international relatif aux droits civils et politiques de 1966 (Pacte II de l'ONU), ce droit est repris dans un traité international contraignant (art. 18 et 27 Pacte II de l'ONU). En Europe, la liberté de pensée, de conscience et de religion est par ailleurs inscrite à l'art. 9 de la Convention européenne des droits de l'homme de 1950 (CEDH).

La liberté de croyance est absolue: elle ne peut être limitée.

https://www.unhcr.org/dach/wp-content/uploads/sites/27/2018/11/CH_UNHCR-Religion-Report-FRA-screen.pdf

dat op verschillende manieren dient te worden geapprecieerd:

Comme l'avocat général l'a lui-même mentionné (§41), l'UNHCR explique dans ses Principes directeurs que le motif de la religion peut être interprété de trois manières différentes⁶.

La religion peut d'abord être entendue comme croyance, c'est-à-dire comme toutes les convictions religieuses auxquelles adhère et croit une personne. Elle peut être entendue comme identité, c'est-à-dire comme l'un des socles fondant l'appartenance d'une personne à une communauté qui partage des croyances, des rites ou des traditions. Elle peut enfin être entendue comme manière de vivre, c'est-à-dire comme imposant des règles de comportement aux personnes dans la conduite de leur vie privée ou publique (prières, rites, cérémonies, codes vestimentaires et alimentaires, prosélytisme). Or, ces trois composantes ne sont pas cumulatives. Il n'est donc pas nécessaire qu'une personne apporte la preuve de son appartenance à une communauté religieuse pour que les persécutions encourues puissent être rattachées au motif de la religion.

(...)

la CJUE s'est donc placée dans les pas de la doctrine et des interprétations jurisprudentielles solidement consacrées en droit des réfugiés pour rappeler, de manière solennelle, que le motif de la religion doit s'interpréter largement et sagement à la lumière de toutes les composantes qui définissent la liberté de pensée, de conscience et de religion, sans que chacune de ses composantes ne doivent être remplies de manière cumulative (§78)

(Face aux tentations nationalistes, la CJUE ne succombe ni au danger d'un formalisme procédural excessif, ni à celui d'une interprétation restrictive des critères d'éligibilité au statut de réfugié. Tissier Raffin Marion) (<https://revue-jade.eu/article/view/2383>).

Elke persoon beleeft zijn eigen geloof met zijn eigen mate van toewijding en kennis.

We herhalen dat de religie een subjectief persoonlijk aspect van een individu uitmaakt die onmogelijk definieerbaar is en uiterst uiteenloopt afhankelijk van persoon tot persoon. Het is voldoende dat de religieuze overtuiging zodanig essentieel is voor de persoon om aanspraak op bescherming te maken.

Het is belangrijk om te onthouden dat een religieuze overtuiging niet kan worden bewezen met bewijsstukken, en dat zulke bewijslast dus niet mag wegen op de schouders van de asielzoeker.

Inderdaad,

En effet, déterminer la vraisemblance/sincérité de convictions religieuses personnelles, qui ne se traduisent pas par de signe distinctif ou de manifestation en public, alors même que, par définition, elles relèvent du for intérieur et ne peuvent pas faire l'objet d'une confirmation objective par des preuves documentaires, est évidemment un exercice délicat. Pour répondre à cette question, la CJUE a fait preuve de bon sens et rappelé les principes fondamentaux de l'examen d'une demande d'asile, à savoir que celle-ci doit d'abord faire l'objet d'une évaluation individuelle centrée sur le statut, la situation personnelle du demandeur et son récit (§88). Pour les demandes d'asile fondées sur une crainte de persécution pour des motifs religieux, cela suppose donc que les juges de l'asile doivent amener le requérant à préciser la nature et le contenu de ses convictions, les circonstances de leur acquisition, la manière dont il vit personnellement sa foi, ainsi que ses rapports avec les aspects doctrinaux et prescriptifs de la religion à laquelle il déclare appartenir (§88). Et c'est au regard de l'appréciation de la crédibilité de l'ensemble des déclarations du demandeur, c'est-à-dire de l'analyse cumulée du caractère plausible et cohérent de toutes les précisions apportées, que la vraisemblance des croyances religieuses alléguées doit être évaluée (§87).

(Face aux tentations nationalistes, la CJUE ne succombe ni au danger d'un formalisme procédural excessif, ni à celui d'une interprétation restrictive des critères d'éligibilité au statut de réfugié. Tissier Raffin Marion) (<https://revue-jadc.eu/article/view/2383>).

Als gevolg hiervan is deze grond voor vervolging van religieuze geloofsovertuiging delicaat en moeilijk in te schatten. Het risico bestaat dat asielinstanties de verzoeker ondervragen via hun eigen westerse principes, overtuigingen en patronen. Het rekening houden met de gegeven culturele context is nochtans fundamenteel.

Het onderzoeken en diepgaand analyseren van religieuze overtuigingen en de vermeende vervolging is een moeilijke oefening.

Het is raadzaam om inspiratie te putten uit de leer van de Canadese doctrine en jurisprudentie die in dit opzicht verhelderend is:

(...)

<https://www.erudit.org/fr/revues/rgd/2019-v49-n1-rgd04769/1062169ar.pdf>

In casu wordt niet betwist dat verzoeker Ahmadi is.

Men dringt daarnaast opnieuw aan op het feit dat zijn religieuze belevenis in België een persoonlijke zaak is die niet tot een subjectief vooroordeel van verwerende partij roept.

Men herinnert verwerende partij in lijn met wat zij zelf aangeeft, dat de situatie van de Ahmadi's in Pakistan verontrustend is en deze laatste frequent met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld te kampen hebben.

Zo geeft het Monthly Report van Februari 2021 aan dat elkjaar Ahmadi's omwille van hun religieuze overtuiging worden vermoord. Sommige van hun handelingen kunnen zelfs een gevangenisstraf veroorzaken. Zoals verzoeker zelf meegemaakt heeft, wordt aangegeven dat zelfs de zaken van Ahmadi's gevaar lopen (stuk 3).

Ook het Monthly Report van januari 2021 met een analyse van de vervolging van de Ahmadi's in Pakistan komt tot dezelfde conclusie. Hierin wordt zelfs duidelijk gemaakt hoe de lokale autoriteiten zelf schuldig zijn aan vervolgingsdaden, zoals het vernielen van het eigendom van Ahmadi's of het verbannen van personen uit steden (stuk 4).

Een persartikel bespreekt de meer individuele situatie van Rabwah die als onveilig wordt beschouwd voor Ahmadi's (stuk 5):

Ahmadi's thus could no longer profess their faith, either orally or in writing. Pakistani police destroyed Ahmadi translations of and commentaries on the Quran. They banned Ahmadi publications, as well as using any Islamic terminology on Ahmadi wedding invitations, offering Ahmadi funeral prayers, or displaying the Kalima – the statement that "there is no god but Allah, Muhammad is Allah's prophet," the principal creed of Muslims – on Ahmadi gravestones. Many times, a group of miscreants damaged tombstones in Rabwah.

Verzoeker haalt veelvuldige andere persartikels aan die allen dezelfde vaststellingen maken en de vervolging van Ahmadi's, in het bijzonder in Rabwah, thuifront van verzoeker, bevestigen:

- Ahmadi man, 82, shot dead by gunmen in Pakistan 's Peshawar, <https://www.aljazeera.com/news/2020/11/9/ahmadi-man-82-shot-dead-by-gunmen-in-pakistans-peshawar>
- Ahmadi man killed in targeted attack in northwest Pakistan, <https://www.aljazeera.com/news/2021/2/12/ahmadi-man-killed-in-targeted-attack-in-northwest-pakistan>
- Professor belonging to Ahmadi community shot dead in Peshawar allegedly after religious argument, <https://www.dawn.com/news/1583413>
- Ahmadi doctor shot dead in Pakistan's Peshawar, <https://www.aninews.in/news/world/asia/ahmadi-doctor-shot-dead-in-pakistans-peshawar-20210214111815>
- Ahmadi man accused of blasphemy shot dead in Peshawar court, <http://www.businessworld.in/article/Ahmadi-man-accused-of-blasphemy-shot-dead-in-Peshawar-court/29-07-2020-302938>
- Another Ahmadi man murdered in Pakistan, <https://www.ucanews.com/news/another-ahmadi-man-murdered-in-pakistan/89149>
- <https://de.qantara.de/inhalt/diskriminierung-der-ahmadiya-in-pakistan-eine-kommission-fuer-minderheiten-unter-ausschluss>
- <https://tribune.com.pk/story/713250/ahmadi-doctor-killed-in-chenab-nagar?amp=1>
- <https://atalayar.com/en/content/pakistan-increase-targeted-killings-ahmadis%C2%A0%C2%A0>
- <https://www.rabwah.net/rabwah-security-on-high-alert/>
- <https://www.rabwah.net/pakistani-authorities-foil-terror-plot-ahmadis-rabwah/>

Verder,

(...)

<https://irb.gc.ca/en/country-information/rir/Pages/index.aspx?doc=456309&pls=1>

Men onderlijnt dat hij niet alleen de algemene situatie inroept van Ahmadi's maar ook gewag maakte van een persoonlijke vervolging in het kader van vorige asielaanvragen: zijn winkel werd tot tweemaal vernield door onder andere leden van het extremistisch KeN (Kathm-e-Nabuwat). Er werd geen enkele bescherming verleend door de plaatselijke autoriteiten, hoewel verzoeker zich trachtte tot hen te wenden.

In hoofddeel dient bijgevolg te worden beschouwd dat:

- *niet wordt betwist dat verzoeker deel uitmaakt van de Ahmadi-groep,*
- *niet betwist wordt dat deze groep gediscrimineerd wordt*
- *verzoeker bijgevolg als vluchteling dient te worden erkend aangezien de vervolging vaststaat*

Ondergeschikt dient te worden benadrukt dat:

- *verzoeker gewag heeft gemaakt van persoonlijke vervolging, bijkomend bij de algemene vervolging ten aanzien van Ahmadi's*
- *zijn religieuze toewijding in België voldoende is om de vrees tot persoonlijke vervolging te staven*
- *ondergeschikt dat zijn religieuze toewijding in België niet het voorwerp kan maken van een subjectief (voor)oordeel van verwerende partij"*

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij omwille van alle bovenstaande redenen een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt in geval van terugkeer naar Pakistan en dat hij zich niet kan beroepen op de hulp en/of de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen, wat hij toelicht als volgt:

"Overwegende dat, indien Uw Rechtspraak aan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming zou kunnen toekennen en zich niet voldoende geïnformeerd zou achten, het past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS voor verder onderzoek ;

Overwegende dat de tegenpartij de weigeringsbeslissing niet voldoende heeft gemotiveerd, onder meer betreffende de algemene bekende context van vervolging ten aanzien van Ahmadi's in Pakistan en de persoonlijke vervolging van verzoeker;

Dat de tegenpartij ook niet voldoende motiveert in welke mate verzoekende partij zich kan berusten op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten ;

Dat verzoekende partij voldoende bewijst dat dit niet het geval is ;

Dat het onder anderen om deze redenen past de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS ;

Overwegende dat de tegenpartij helemaal geen rekening gehouden heeft met de verschillende nieuwe elementen die neergelegd werden door verzoekende partij;

Dat de tegenpartij duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht schendt door te achten dat de aangehaalde evenementen van geen belang is en dat verzoekende partij dus gerust terug kan keren naar Pakistan; Dat de tegenpartij, zodoende op een volkomen onbewuste manier handelt ;

Overwegende dat een terugkeer naar Pakistan betreurenswaardige, zelfs dramatische gevolgen zou hebben ;

Dat het de verantwoordelijkheid is van de Belgische Staat om verzoekende partij te beschermen en haar opnieuw een waardig bestaan te gunnen ;

Overwegende dat de bestreden beslissing voor al deze redenen vernietigd moet worden ;"

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden documenten met algemene informatie over de vervolging van Ahmadi's in Pakistan en in Rabwah als nieuwe stavingstukken gevoegd (stukken 3-5).

2.2.2. Op 22 november 2021 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij recente informatie voegt over de vervolging van Ahmadi's in Pakistan.

2.2.3. Op 23 november 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap" van 5 juli 2021 (update) voegt en refereert aan het EASO Country of Origin Information Report "Pakistan Security Situation" van oktober 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij voormeld artikel en beginsel *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft, dat (ii) verzoekers vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad verschillende malen werden bevestigd en dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid, dat (iii) verzoeker er reeds tijdens zijn eerste verzoek op werd gewezen dat hoewel aanvaard kan worden dat hij een Ahmadi-moslim is, uit zijn beperkte kennis over zijn religie bleek dat hij weinig betrokken is en dat zijn religieuze leven op een eerder laag pitje staat, dat (iv) verzoeker verschillende van de documenten die hij bij zijn huidig verzoek neerlegt om aan te tonen dat hij actief is in zijn gemeenschap reeds tijdens een voorgaande procedure neerlegde, waar deze reeds beoordeeld werden, en nergens uit blijkt dat zijn activiteiten voor zijn gemeenschap van die aard zouden zijn dat hij erdoor bij terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen of in de kijker zou lopen, dat (v) de vaststelling dat zijn familieleden of kennissen in België of elders een statuut hebben verkregen niet automatisch betekent dat verzoeker een statuut verkrijgt, dat (vi) verzoekers

gezinssamenstelling niets toevoegt aan zijn dossier, dat (vii) reeds bij zijn voorgaand verzoek werd opgeworpen dat hoewel het overlijden van zijn vader jammerlijk is, verzoeker niet kan aantonen dat dit verbonden zou zijn aan zijn vrees voor vervolging, dat (viii) de Raad zich reeds uitsprak over verzoekers paspoort tijdens zijn voorgaande procedure, dat (ix) uit verzoekers identiteitskaart vooral blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten hem blijkbaar niet onwillig behandelen, dat (x) de algemene informatie die verzoeker voorlegt zijn persoonlijke vrees voor vervolging niet aantoont, dat (xi) de brief van verzoekers advocaat niets wezenlijks toevoegt aan zijn dossier en dat (xii) hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden specifiek geraakt wordt door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de adjunct-commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 11 augustus 2011 oordeelde dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas als zou hij zijn vriend A. hebben proberen te bekeren en A. zich nadien tegen hem hebben gekeerd in ernstige mate wordt ondermijnd door zijn beperkte kennis over de door hem voorgehouden religie. Tevens stelde de adjunct-commissaris-generaal vast dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde in verband met zijn reisweg en naliet om enig document voor te leggen dat zijn identiteit of reisweg kan aantonen. In zijn arrest nr. 71 017 van 29 november 2011 verwierp de Raad verzoekers beroep tegen deze beslissing omdat verzoeker niet ter terechtzitting was verschenen noch vertegenwoordigd was. Verzoekers tweede en derde verzoek om internationale

bescherming werden respectievelijk op 2 juni 2014 en op 16 januari 2015 door de adjunct-commissaris-generaal respectievelijk de commissaris-generaal niet in overweging genomen vermits verzoeker zich nog steeds op dezelfde motieven baseerde als tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niets afdeden aan de eerdere vaststellingen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissingen. In het kader van verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming oordeelde de commissaris-generaal op 28 juni 2018 dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en dat verzoeker er niet in geslaagd is in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken nu (i) hij blijft vasthouden aan zijn verklaringen en geen afdoende verschoning kan aanbrengen voor zijn ongeloofwaardig relaas en niet kan aantonen dat het CGVS bij zijn eerdere appreciaties een fout zou hebben gemaakt, (ii) zijn aanvullende verklaringen evenmin kunnen overtuigen, (iii) hij tot op heden nalaat zijn paspoort voor te leggen, wat erop wijst dat hij zijn paspoort liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische autoriteiten en hij zelf aangeeft dat hij de Belgische autoriteiten doelbewust heeft voorgelogen over het feit dat hij met een vals paspoort in de richting van België is gereisd, (iv) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, (v) de specifieke opmerkingen door zijn advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud geen betrekking hebben op zaken die pertinent zijn voor de bestreden beslissing en zijn raadsman bovendien nalaat om concrete voorbeelden aan te halen van foute weergaven van het gehoor en zich beperkt tot een aantal algemene verbeteringen en het poneren dat de wettelijke termijn voor het formuleren van opmerkingen gerespecteerd werd en (vi) de algemene krantenartikelen waarnaar verwezen wordt geenszins volstaan om enig risico in zijn hoofde *in concreto* aan te tonen. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 212 472 van 19 november 2018.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (vijfde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn vorige verzoeken als zou zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar zijn omwille van zijn behoren tot de Ahmadi-gemeenschap. Verzoeker herhaalt dat hij sinds zijn aankomst in België actief is binnen de lokale Ahmadi-gemeenschap. Tevens voert hij aan dat zijn broer T. R. gevlucht is uit Pakistan en in 2018 asiel heeft aangevraagd in Duitsland. Verder verwijst verzoeker naar een aanslag op een Ahmadi-moskee in Pakistan op 17 maart 2021 en verklaart hij dat op een school tegenover zijn huis zou geschreven zijn dat Ahmadi's opgehangen moeten worden.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van pagina's uit zijn paspoort, van een begeleidende brief van zijn advocaat, van een *Twitter*-bericht over een persoon die op 12 februari 2021 zou zijn vermoord en met wie zijn broer B. connecties zou hebben gehad, van een onderzoeksrapport van SADF, van twee persberichten over een Ahmadi die in Pakistan vermoord werd, van zijn lidkaart van de Ahmadiyya Muslim Association, van een ontvangstbewijs van de Ahmadiyya Muslim Association, van bewijzen van zijn activiteiten in de gemeenschap, van documenten van vrienden met een verblijfsstatuut in België, van een familiekaart, van de overlijdensakte van zijn vader en van foto's en persartikels over aanslagen in Pakistan (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschillende malen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Reeds tijdens uw eerste verzoek werd u er op gewezen dat hoewel aanvaard kan worden dat u een Ahmadi-moslim bent, uit uw beperkte kennis over uw religie bleek dat u weinig betrokken bent en uw religieuze leven op een eerder laag pitje staat. Bij uw huidige verzoek legt u een aantal documenten neer om aan te tonen dat u actief bent in uw gemeenschap. Vooreerst dient over deze elementen opgemerkt te worden dat u hier verschillende van reeds tijdens een voorgaande procedure neerlegde, waar deze reeds beoordeeld werden; Dit vormen dus geen nieuwe elementen die een ander licht op uw nood aan bescherming werpen. Ten tweede kan zoals reeds opgemerkt werd, aanvaard worden dat u een Ahmadi bent, wat verder ondersteund wordt door uw lidkaart en bv. uw ontvangstbewijs en foto's. Echter wijzen deze documenten op geen enkel moment op een doorgedreven religieuze bewustzijn en religieus leven, waardoor u extra in de kijker zou lopen. Dat u eenmalig een bijdrage van 35€ geeft aan uw gemeenschap kan moeilijk als een zwaarwichtige religieuze beleving beschouwd worden. Bovendien is deze (enige) bijdrage van wel heel recent, dit terwijl u al jaren in België verblijft. Dat u in 2018 op de parking werkte bij de jaarlijkse bijeenkomst (“jalsa salana”) valt onder dezelfde categorie: praktische hulp aan uw gemeenschap die los staat van religieuze activiteiten. De foto's van u met de burgemeester van Dilbeek (waar een gebedshuis van uw gemeenschap ligt) werd net als uw foto met uw religieuze leider, werden reeds eerder neergelegd en weerlegd door de RvV. Dat u volgens de foto's de straten veegt op 1 januari 2019 (“waqar-e-amal”), is ook geen opvallende religieuze activiteit. Nergens blijkt aldus dat uw activiteiten voor uw gemeenschap van die aard zouden zijn dat u er bij terugkeer naar Pakistan problemen door zou kennen of door in de kijker zou lopen.

Voorts verwijst u naar het statuut dat uw familie in het buitenland zou hebben of de procedures die zij doorlopen en legt u documenten neer van kennissen of familieleden met een statuut. Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel op basis van haar eigen merites beoordeeld dient te worden. De vaststelling dat uw familieleden of kennissen in België of elders een statuut hebben verkregen, betekent niet automatisch dat u een statuut verkrijgt.

Voorts verwijst u naar een gezinssamenstelling die aanvaard kan worden, maar niets toevoegt aan uw dossier, een overlijdensakte van uw vader, waarbij reeds bij uw voorgaand verzoek werd opgewerpt dat hoewel zijn overlijden jammerlijk is, u niet kunt aantonen dat deze verbonden zou zijn aan uw vrees voor vervolging, een paspoort waarover de RvV zich reeds uitsprak tijdens uw voorgaande procedure (en dan vooral over het feit dat u dit document jarenlang, bewust achterwege heeft gehouden, wat uw oprechtheid enkel verder ondermijnt) en een identiteitskaart waaruit vooral blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten u blijkbaar niet onwillig behandelen. Deze identiteitskaart werd immers tijdens uw verblijf in België aan u uitgereikt (op 28/09/2020) door de Pakistaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat u geen vrees

voor vervolging door hen dient te koesteren. Overigens dient hier bij nog verwezen te worden naar informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, waaruit blijkt dat gezien de heersende corruptie, elk soort document in Pakistan vervalst kan worden.

Tenslotte legt u nog algemene informatie voor (een rapport, foto's en artikels van aanslagen, een twitterbericht, ...). Dit toont echter niet uw persoonlijke vrees voor vervolging aan. Uit de toegevoegde informatie blijkt immers dat het CGVS rekening houdt met de algemene situatie van Ahmadies in Pakistan. De brief van uw advocaat voegt niets wezenlijks toe aan uw dossier."

Verzoeker wijst er in voorliggend verzoekschrift op dat zijn behoren tot de Ahmadi-gemeenschap *in casu* niet wordt betwist door de commissaris-generaal, die bovendien erkent dat de situatie van de Ahmadi's in Pakistan precair kan zijn daar zij te maken kunnen krijgen met discriminatie en vernederende behandeling. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte argumenteert dat zijn loutere behoren tot de Ahmadi-gemeenschap (zowel in zijn thuisland als in België) onvoldoende is om een vrees voor vervolging aan te tonen en een extra voorwaarde aan de wet toevoegt door te vereisen dat hij daarnaast ook dient *"extra in de kijker te lopen"*.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de commissaris-generaal, dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap op zich niet volstaat om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, steun vindt in de objectieve en actuele informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en dus geenszins *"subjectief"* is, zoals verzoeker oppert. Op basis van deze informatie dient te worden besloten dat Ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatie, bedreigingen en geweld doch niet dat er in Pakistan sprake is van systematische vervolging van Ahmadi's in de zin dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap op zich aanleiding geeft tot problemen met autoriteiten of burgers. Aldus is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht van oordeel dat zich *in casu* een individuele beoordeling opdringt en dat verzoeker er niet mee kan volstaan te wijzen op zijn behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, maar zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen. Zoals door de Raad reeds werd aangestipt in zijn arrest nr. 212 472 van 19 november 2018, is dit ook het standpunt van UNHCR, dat in zijn *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"* van januari 2017 slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak (*"depending on the individual circumstances of the case"*). Dit alles in acht genomen, kan verzoeker niet worden bijgetreden in zoverre hij *in casu* de bewijslast tracht om te keren door te betogen dat het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst niet wordt vervolgd of zal worden vervolgd omwille van zijn behoren tot de Ahmadi-gemeenschap.

Verzoeker meent verder dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om een oordeel te vellen over *"het niveau van religieuze belevenis in België van een asielzoeker"* en stelt dat een religieuze overtuiging uiterst persoonlijk is *"waardoor elk oordeel hierover onmogelijk objectiveerbaar is"*. Hij stelt verder dat een religieuze overtuiging niet kan worden bewezen met bewijsstukken en dat *"zulke bewijslast dus niet mag wegen op de schouders van de asielzoeker"*.

De Raad herhaalt dat op basis van de beschikbare objectieve informatie niet kan worden aangenomen dat elke Ahmadi die terugkeert naar Pakistan daar louter omwille van zijn behoren tot de Ahmadi-gemeenschap het risico loopt om te worden vervolgd of geïsoleerd en dat het aan verzoeker toekomt zijn vrees voldoende te concretiseren. Verzoeker dient aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn religieuze beleving als Ahmadi of zijn betrokkenheid bij en engagement voor de Ahmadi-gemeenschap van die aard zijn dat hij hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de negatieve aandacht van de autoriteiten of andersgezinde burgers zou komen en ernstige problemen zou kennen.

De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek uitgebreid werd bevraagd over zijn religieuze overtuiging en beleving en dat op basis van deze verklaringen werd vastgesteld dat verzoeker maar een beperkte kennis heeft van zijn religie, zodat de intensiteit van zijn betrokkenheid bij zijn geloofsgemeenschap en van zijn religieuze beleving dient te worden gerelativeerd. Verzoeker is weliswaar in beroep gegaan tegen de weigeringsbeslissing met betrekking tot zijn eerste verzoek doch was niet ter terechtzitting verschenen of vertegenwoordigd, waardoor zijn beroep werd verworpen. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift het onderzoek en de beoordeling van zijn verklaringen over zijn religieuze overtuiging afgelegd in het kader van eerdere verzoeken bekritiseert en in dit verband verwijst naar Canadese rechtsleer en rechtspraak, dient te worden herhaald dat de Raad *in casu* niet bevoegd is om zich (opnieuw) uit te spreken over elementen die reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een eerdere beoordeling die als vaststaand dient te worden beschouwd.

De Raad wijst er vervolgens op dat de commissaris-generaal en de Raad reeds in het kader van verzoekers vierde verzoek op basis van de elementen die toen voorlagen besloten dat verzoeker geen enkele prominente rol bekleedt binnen de gemeenschap waardoor zijn profiel in samenhang met de ongeloofwaardigheid van zijn relaas reeds vastgesteld bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Pakistan hierdoor problemen zou kennen, minstens hierdoor in de negatieve aandacht zou komen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat de documenten die verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek heeft neergelegd ter staving van zijn activiteiten binnen de Ahmadi-gemeenschap in België niet wijzen op een doorgedreven religieus bewustzijn en religieus leven waardoor verzoeker extra in de kijker zou lopen. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen concrete argumenten of elementen aan die aan deze motieven afbreuk kunnen doen.

Verzoeker brengt in het kader van onderhavig verzoek geen attesten bij waaruit kan blijken dat hij met ernstige psychologische problemen kampt die een dermate impact hebben op zijn cognitief vermogen dat hij niet in staat zou zijn om alle nieuwe elementen in verband met de door hem voorgehouden vrees of het risico dat hij meent te lopen in zijn land van herkomst aan de asielinstanties voor te leggen en deze naar behoren toe te lichten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gevraagd naar eventuele bijzondere procedurele noden gaf verzoeker aan dat hij zich wat depressief voelde maar klaar was voor zijn interview (adm. doss., stuk 5, vragenlijst "bijzondere procedure noden"). Evenmin toont verzoeker *in concreto* aan dat hij omwille van een vermeende psychologische kwetsbaarheid bij terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden geviséerd of vervolgd of dat hij hierdoor zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin geoordeeld wordt dat het Handvest zich verzet tegen de verwijdering van een onderdaan van een derde land als de psychische stoornissen waaraan hij lijdt hierdoor aanzienlijk en onherroepelijk zouden verergeren is dan ook niet dienstig, en dit nog daargelaten het gegeven dat de *in casu* bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift nog aan dat zijn broer R. B., die nog in Pakistan verbleef en daar net zoals hij een zaak zou hebben gehad, verdwenen is. Hij verschaft hier echter geen enkele verdere toelichting bij en laat na zijn beweringen te staven, zodat dit bezwaarlijk als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van de verdwijning van zijn broer in Pakistan, duidt het enkele gegeven dat hij daar geen familieleden meer zou hebben behalve zijn moeder die op leeftijd is, niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Waar verzoeker voorhoudt dat hij bijzonder veel moeilijkheden ondervindt om nieuwe elementen vanuit Pakistan te laten overbrengen aangezien al zijn broers gevlucht zijn, geeft hij niet aan welke concrete elementen die van aard zijn een ander licht te werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven en zich thans nog in Pakistan zouden bevinden hij niet kan laten overbrengen. Verzoeker gaf bovendien tijdens zijn interview bij de DVZ in het kader van huidig volgend verzoek aan dat er behalve de door hem aangehaalde gegevens geen andere elementen waren die hij nog wenste aan te brengen met betrekking tot dit verzoek (adm. doss., stuk 5, verklaring volgend verzoek, nr. 20).

In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt, kan uit de door hem neergelegde fotokopieën van zijn Pakistaanse identiteitsdocumenten niet blijken dat zijn religie daarin bekend wordt gemaakt (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nrs. 1 en 5). De algemene landeninformatie die verzoeker citeert kan aan deze concrete vaststelling *in casu* geen afbreuk doen. Verzoeker heeft in het kader van zijn administratieve procedure overigens geen melding gemaakt van enige vrees omwille van de vermeende vermelding van zijn religie op zijn identiteitsdocumenten. *In casu* kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift argumenteert dat zijn paspoort niet alleen tot doel heeft om zijn identiteit aan te tonen maar ook één van de oorzaken van de vervolging is.

De rapporten met algemene informatie over de situatie van Ahmadi's in Pakistan en Rabwah die verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota voegt hebben geen betrekking op zijn persoonlijke situatie en kunnen in het licht van wat hoger is uiteengezet niet volstaan om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker verwijst naar de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft aangehaald en hieraan toevoegt dat er geen enkele

bescherming werd verleend door de autoriteiten hoewel hij zich tot hen trachtte te richten, dient te worden herhaald dat verzoekers verklaringen hierover reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden. Verzoeker brengt naar aanleiding van onderhavig verzoek geen nieuwe elementen aan die deze appreciatie kunnen wijzigen.

Gelet op de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet worden weerlegd, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal wel degelijk onderzocht heeft of de elementen die verzoeker heeft aangebracht in het kader van onderhavig volgend verzoek als 'nieuwe elementen' in de zin van voormeld artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet kunnen worden aangemerkt. In zoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek niet meer op het CGVS werd gehoord, wijst de Raad er op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige vijfde verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen die hij wenste aan te brengen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (adm. doss., stuk 5, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige vijfde verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Dit blijkt uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het CGVS niet verplicht is om verzoeker op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal *"te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen"*. Overigens laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op (de motieven van) de bestreden beslissing.

Verzoekers theoretische beschouwingen over de vervolgingsgrond *"godsdiens"* bedoeld in artikel 1, A van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst, en zijn betoog inzake het subjectieve aspect van de vrees voor vervolging is niet dienstig daar hij in gebreke blijft zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

In zoverre verzoeker melding maakt van een vrees om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen en in de provincie Punjab, waar verzoeker zijn laatste verblijfplaats in Pakistan had, in het bijzonder:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel."

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze analyse niet betwist, laat staan weerlegt, en dat deze analyse bevestigd wordt door de recente informatie waaraan gerefereerd wordt in de door verwerende partij op 23 november 2021 neergelegde aanvullende nota.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient de commissaris-generaal te worden bijgetreden in zijn oordeel dat de situatie in de provincie Punjab actueel niet van zulke aard is dat deze voor eenieder die aldaar verblijft en louter ingevolge deze aanwezigheid een reëel risico met zich brengt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN